

Arrest

nr. 223 999 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 februari 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in 1996 te S. (Rusland) geboren te zijn en bezit de Russische nationaliteit. Hij stelt op 8 december 2018 België te zijn binnen gekomen.

Op 15 december 2018 werd een grensverslag opgesteld.

Op 16 december 2018 hoorde de gemachtigde verzoeker en daarna werd hij overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel op 17 december 2018.

Op 16 december 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Op 18 december 2018 gaf de gemachtigde de opdracht om verzoeker vrij te stellen.

Op 21 december 2018 gaf verzoeker bij de diensten van de gemachtigde aan een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Uit Eurodac-onderzoek bleek dat hij reeds op 1 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 15 januari 2019 diende verzoeker het verzoek om internationale bescherming effectief in (bijlage 26).

Op 7 februari 2019 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 18 februari 2019 verzocht de gemachtigde de Oostenrijkse autoriteiten om de terugname van verzoeker. De Oostenrijkse autoriteiten stemden op dezelfde dag in met de terugname van verzoeker.

Op 27 februari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : M.

voornaam : K.

geboortedatum : [...]1996

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Russisch verklaart te zijn, meldde zich op 21.12.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 15.01.2019 effectief ingediend. Betrokkene was niet in het bezit van persoonlijke documenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht. Op 01.09.2017 verzocht betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk.

Op 07.02.2019 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Betrokkene verklaarde hierin dat hij op 31.08.2017 vertrok uit Rusland waarna hij met het vliegtuig reisde naar Oostenrijk. Hij kwam aan op 01.09.2017 waar hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene bevestigde dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud. Betrokkene verbleef tot 09.12.2018 in Oostenrijk. Hij reisde door via Duitsland naar België en na enkele dagen nam hij de boot naar de UK op 14.12.2018. Op dezelfde dag, op 14.12.2018 werd betrokkene gerepatrieerd naar België.

Betrokkene verklaarde geen familieleden te hebben in België of in andere EU-lidstaten.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat België eigenlijk niet zijn eindbestemming was. Hij wou oorspronkelijk naar de UK maar werd teruggestuurd naar België. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene bezwaar te hebben omdat de Oostenrijkse autoriteiten nauw zouden samenwerken met de Russische ordediensten. Betrokkene verklaarde wel goed opgevangen te zijn in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde nog dat hij eerder reeds een negatieve beslissing had gekregen in Oostenrijk en dat hij dus gerepatrieerd zal worden naar Rusland.

Op 18.02.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. De Oostenrijkse instanties stemden op 18.02.2018 in met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 met de terugname van betrokkene.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verwijzen we in dit verband naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarin hij stelde dat België eigenlijk niet zijn eindbestemming was, daar hij een verzoek voor internationale bescherming wou indienen in de UK. Vooreerst benadrukken we dat zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Oostenrijkse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit

het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Oostenrijk. Bovenstaande verklaringen valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen we te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd in Oostenrijk en dat hij zou gerepatrieerd worden naar Rusland. We benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. Betrokkene gaf ook aan dat de Oostenrijkse autoriteiten nauw samenwerken met de Russische ordediensten waardoor zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd. Het feit dat er sprake zou zijn van een samenwerking tussen beide landen, impliceert niet noodzakelijk dat dit een weerslag heeft op het verzoek van betrokkene.

Betrokkene verklaarde reeds een negatieve beslissing te hebben gekregen in Oostenrijk en dus gerepatrieerd zou worden naar Rusland. Echter uit info van Oostenrijk blijkt dat betrokkene nog steeds in procedure is. We benadrukken dat de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband verwijzen we ook naar het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", last updated 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, om internationale bescherming verzochten in Oostenrijk en wiens verzoek in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verder stelt de meest recente update van het AIDA-rapport ook dat verzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing

ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de procedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied.

We wensen in dit verband ook te verwijzen naar een rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, anders worden behandeld dan personen, die een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid om internationale bescherming te verzoeken ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen desbetreffend de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoont dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoont dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verder wensen we ook te benadrukken dat nieuwe verzoeken om internationale bescherming wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk. Zo merken we betreffende de nieuwe procedure aan de Oostenrijkse grens die toestaat om verzoeken om internationale bescherming onmiddellijk te verwerpen door politie-officiers op dat dit betrekking heeft op personen die op onregelmatige wijze op het Oostenrijks grondgebied arriveren vanuit de naburige landen. Van een Dublinterugkeerder die wordt overgebracht op georganiseerde wijze na een uitdrukkelijk individueel akkoord kan dan ook niet aangenomen worden dat zijn verzoek onmiddellijk aan de grens zal verworpen worden daar niet kan aangenomen worden dat hij onregelmatig Oostenrijk binnenkomt. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming, na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Desbetreffend verwijzen we tevens nogmaals naar het AIDA-rapport over Oostenrijk waarin melding wordt gemaakt van verscheidene incidenten betreffende de weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming maar tevens wordt ook duidelijk gesteld dat deze door de Oostenrijkse juridische instanties als arbitrair werden beoordeeld waardoor het onwettig is om personen die de intentie uitten om internationale bescherming te verzoeken de toegang te weigeren. Echter wordt er in dit verband ook gewezen op een amendement dat in werking is gegaan d.d. 01.06.2016 dat een speciale voorziening voorziet in het kader van de openbare orde waardoor de toegang voor verzoekers eventueel geweigerd kan worden wanneer een bepaald quota bereikt is. Echter benadrukken we dat dit quota in 2017 niet bereikt werd. (p. 17-19). Daarnaast blijkt nergens uit het AIDA-rapport over Oostenrijk dat dit quotum zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname of overname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang voor verzoekers.

Met betrekking tot de materiële opvangvoorzieningen in Oostenrijk benadrukken we dat het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport stelt dat het gebrek aan adequate opvangvoorzieningen dat in 2015 in Oostenrijk aanwezig was, werd opgelost door de opening van verscheidene noodvoorzieningen en nieuwe vormen van opvang waardoor er nog verscheidene opvangcentra met vrije plaatsen zijn in Oostenrijk. Dit betekent daarbij ook dat de mogelijke belemmeringen voor Dublin-terugkeerders

waarvan melding wordt gemaakt in het AIDA-rapport in dit geval niet van toepassing zijn vermits deze slechts plaatsvinden wanneer er na aankomst in Oostenrijk nog geen opvangplaats beschikbaar zou zijn. Indien dit echter toch het geval zou zijn benadrukken we dat het AIDA-rapport tevens ook melding maakt dat personen in dat geval gemachtigd zijn om in de transitzone te verblijven. Uit het recente AIDA-rapport blijkt dus duidelijk dat er niet langer sprake is van een opvangcrisis in Oostenrijk, zoals deze zich voordeed in 2015. (p. 63-73) Bovendien verklaarde betrokkene goede opvang te hebben verkregen tijdens zijn verblijf in Oostenrijk.

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Oostenrijk de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

Verder merken we op dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoonde dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Oostenrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde aan diabetes te lijden. Daarvoor neemt hij medicatie. Betrokkene gaf zelf aan dat hij zijn ziekte volledig onder controle heeft. In dit verband wensen we te benadrukken dat betrokkene desbetreffend, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere documenten heeft aangebracht. Er zijn dan ook in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we ook te benadrukken dat er geen concrete, systematische en structurele aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Het wordt dan ook niet aangetoond dat betrokkene in Oostenrijk niet de mogelijkheid zal hebben om zijn in België verkrijgende medische behandelingen voort te zetten. Zo maakt het AIDA-rapport over Oostenrijk duidelijk dat verzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Oostenrijk binnen de 24 uur een algemeen medisch onderzoek ondergaan waarbij er mogelijk bijkomende onderzoeken of behandelingen kunnen worden opgestart. Verder voorziet het recht op basiszorg ook in het recht op gezondheidszorg en een ziekteverzekering en zelfs indien de basiszorg voor een verzoeker zou worden ingetrokken blijft het recht op noodzakelijke en essentiële zorgen en behandelingen aanwezig. Daarnaast toont het rapport ook aan dat er in elke federale provincie NGO's actief zijn die kunnen voorzien in gespecialiseerde behandelingen onder meer gericht op psychische problemen. (p. 77-78). Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de medische zorg in Oostenrijk van vergelijkbaar niveau moet worden geacht dan deze in België.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten."

Op 9 mei 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Op 21 mei 2019 werd verzoeker overgedragen aan Oostenrijk (Wenen).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt ter zitting op dat er geen belang meer is bij het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, doch erkent wel het belang wat betreft de weigering van verblijf, aangezien verzoeker reeds werd overgedragen aan Oostenrijk. De advocaat van verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt: *"Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."*

Artikel 30, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat: *"Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht."*

Hieruit stelt de Raad vast dat duidelijk blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker bijgevolg een voordeel kan verschaffen die voortvloeit uit de Dublin III-verordening zelf. Het feit dat verzoeker zich naar de wijsheid gedraagt, doet hieraan geen afbreuk (RVS 7 juni 2016, nr. 234.968 stelt o.a. dat: *L'arrêt attaqué n'a pu légalement constater la perte d'intérêt au recours dès lors qu'en raison de l'effet rétroactif qui s'attache à un arrêt d'annulation le requérant recouvre une chance que, dans le cadre d'un réexamen de la cause la Belgique se déclare compétente pour connaître de l'examen de la demande d'asile, hypothèse par ailleurs clairement visée par les articles 29.3 et 30 du règlement précité. Il est, à cet égard, sans conséquence que le requérant en annulation s'en soit référé à l'appréciation du Conseil sur la question de la persistance de son intérêt au recours dès lors qu'un tel référé n'équivaut pas à la renonciation d'un droit.*).

Waar verweerder ter zitting erop wijst dat toch het "bevel" is uitgevoerd en er dus wel nog belang is bij de weigering tot verblijf maar niet wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat ook de nationale regelgeving niet noopt tot een andersluidend oordeel daar er bij het huidige overdrachtsbesluit (zijnde de bijlage 26quater) geen afsplitsing kan gemaakt worden van hetgeen in de titel als een "bevel om het grondgebied te verlaten" wordt omschreven. De "weigering van verblijf" en het "bevel om het grondgebied te verlaten" zijn in het kader van een overdrachtsbesluit een en ondeelbaar gezien het bepaalde in artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Bij een overdrachtsbesluit wordt naar Belgisch recht altijd tegelijk een weigering van verblijf en een "bevel om het grondgebied te verlaten" afgegeven. Met andere woorden een weigering van verblijf zonder het "bevel om het grondgebied te verlaten", waarop verweerder doelt, bestaat niet in het Belgisch recht als het om een overdrachtsbesluit gaat.

Bovendien betreft het ook geen klassiek "bevel om het grondgebied te verlaten". Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op een overdracht naar Oostenrijk. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Er ligt

immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Rusland of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De exceptie wordt niet aangenomen.

Het belang van verzoeker staat vast.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te

verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het eerste en het derde onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke redenen om een overdracht naar Oostenrijk te weigeren. In het tweede onderdeel haalt hij systeemfouten aan wat betreft de Oostenrijkse procedure tot internationale bescherming en de opvangsituatie voor verzoekers van internationale bescherming.

Wat betreft het eerste en het derde onderdeel acht verzoeker de motiveringsplicht geschonden zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat de motieven niet afdoende zijn of niet voldoende draagkrachtig. Hij stelt dat de motivering verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen, zowel in feite als in rechte, van de maatregel die tegenover hem wordt genomen. Verder stipt verzoeker aan dat volgens de studie van UNHCR “Beyond proof” aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid in asielsystemen zowel de individuele als de contextuele omstandigheden in overweging moeten genomen worden. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing op alle determinerende argumenten moet antwoorden en dat de motieven voldoende draagkrachtig moeten zijn. Hij stelt dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier en dat indien de motieven geen steun vinden in het dossier, deze als onvoldoende moeten worden beschouwd. Hij stelt enerzijds dat hij zich niet tevreden kan stellen met het feit dat zijn verklaringen werden afgewezen op basis van een louter subjectieve appreciatie. Anderzijds stelt hij dat de beslissing materiële fouten bevat.

Concreet wijst hij in eerste instantie bij de uiteenzetting van de feiten op het gegeven dat het “overnameverzoek” wordt gedateerd op 18 februari 2018 terwijl verzoeker toen nog niet aanwezig was in België. Hij stipt zelf aan dat het jaartal verkeerd is aangeduid. Uit het administratief dossier blijkt dat de terugname inderdaad niet op 18 februari 2018, maar wel op 18 februari 2019 werd gevraagd en dat ook het terugnameakkoord dateert van 18 februari 2019. De Raad meent evenwel dat dit een loutere materiële vergissing is, die in geen geval tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker is niet in zijn rechten van verdediging geraakt, nu hij zelf al aangaf dat het jaartal verkeerd was aangeduid.

Verder stipt verzoeker in het eerste onderdeel van het middel concreet aan dat hij niet ontkent dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk, maar dat hij een persoonlijke ervaring heeft gehad die niet overeenkomt met de Dublinstandaarden waartoe Oostenrijk zich verbonden heeft. Hij stelt dat zijn persoonlijke documenten, die hij als bewijs wou indienen in het kader van zijn beschermingsverzoek, in beslag werden genomen en zouden teruggegeven worden later in de procedure, maar dat dit nooit werd gedaan. Vervolgens haalt hij aan in het opvangcentrum te zijn bestolen en bedreigd door de andere bewoners. Tijdens het interview zou de persoon die zijn verzoek behandelde, hem respectloos en oppervlakkig behandeld hebben. Hij stelt een negatieve beslissing en ook een negatief arrest te hebben gekregen volgend op zijn beroep. Verzoeker is ervan overtuigd dat er banden zijn tussen Oostenrijk en Rusland en vreest dat de Oostenrijkse regering valse beschuldigingen tegen hem zal overbrengen. Verzoeker stelt geen gepaste juridische bijstand gekregen te hebben en hetzelfde risico te lopen in Oostenrijk als in Rusland, gezien de nauwe banden tussen de regeringen. Verzoeker meent dat deze vrees niet met valabele argumenten werd beantwoord. Hij meent dat de gemachtigde zijn standpunt dat de eventuele banden tussen de regeringen geen invloed zal hebben op zijn verzoek, verder had moeten staven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn Dublingehoor als volgt antwoordde op de vraag: “hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”: “de Oostenrijkse overheid

werkt samen met de Russische ordediensten. Het heeft geen zin dat ze mij daar beschermen. Ik werd goed opgevangen, ik heb geen opmerkingen te geven. De politie doet wel niet veel voor ons. Ik werd bestolen en ze hebben niets ondernomen terwijl ze wisten wie de dader was. Ik wil niet terug naar Oostenrijk. Ik zal gerepatrieerd worden naar Rusland. Ik kreeg eerder al een weigering. Was ik er langer gebleven was dat reeds al gebeurd. Ik kan mij niet permitteren om terug te keren naar Rusland want mijn leven is er in gevaar."

In de feiten uiteenzetting heeft verzoeker gesteld dat hij uit Rusland is gevlucht omdat hij valselijk zou beschuldigd zijn van het deel uitmaken van een verboden partij, de Hizb-Ut-Tajrir, die als een terroristische groepering wordt beschouwd in Rusland. Hij stelt nooit lid geweest te zijn van die partij, doch wel hiervan valselijk beschuldigd te worden en dat er geen bewijzen zijn die deze beschuldiging kunnen ondersteunen. Hij vervolgt dat zijn broer werd gearresteerd in 2016 en dat die broer ook ondanks gebrek aan bewijzen werd veroordeeld tot een maximum gevangenisstraf. Sedert 2017 zou verzoeker zelf ook in Rusland in de problemen gekomen zijn omwille van de zaak tegen zijn broer en zou hij ook het voorwerp hebben uitgemaakt van valse beschuldigingen. Verzoeker vluchtte het land uit. Bij de douane in Oostenrijk werd verzoeker zijn map met persoonlijke documenten afgenomen en nooit teruggegeven. Men zei hem dat hij zijn documenten bij het tweede interview zou terugkrijgen, maar dit gebeurde volgens verzoeker niet, ondanks zijn aandringen.

De Raad stelt vast dat uit het citaat uit het Dublingehoor blijkt dat verzoeker de volgende persoonlijke elementen heeft aangehaald:

- Verzoeker vreest een samenwerking tussen de Oostenrijkse overheid en de Russische ordediensten, zodat het geen zin zou hebben dat men hem daar bescherming zou verlenen.
- Verzoeker stelt bestolen te zijn en de politie zou niets ondernomen hebben, terwijl ze wisten wie de dader was.
- Verzoeker wil niet terug naar Oostenrijk omdat hij reeds een weigeringsbeslissing kreeg en hij zal gerepatrieerd worden naar Rusland, terwijl hij er vreest voor zijn leven.

Zoals verzoeker terecht stelt, vereist een draagkrachtige motivering dat op de argumenten aangehaald door verzoeker, die betrekking hebben op zijn persoonlijke omstandigheden, wordt geantwoord en dat die motieven draagkrachtig moeten zijn, steun moeten vinden in het administratief dossier om als voldoende beschouwd te kunnen worden en dat de beslissing geen (doorslaggevende) materiële fouten mag bevatten.

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft aangehaald dat zijn beschermingsverzoek in Oostenrijk is afgewezen en dat hij bijgevolg zal gerepatrieerd worden naar Rusland. Hij heeft gesteld dat indien hij langer in Oostenrijk was gebleven, die repatriëring reeds zou gebeurd zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde daar als volgt heeft op geantwoord:

"Betrokkene verklaarde reeds een negatieve beslissing te hebben gekregen in Oostenrijk en dus gerepatrieerd zou worden naar Rusland. Echter uit info van Oostenrijk blijkt dat betrokkene nog steeds in procedure is. We benadrukken dat de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, anders dan verzoeker aanvoert, niet aanneemt dat hij reeds een weigeringsbeslissing heeft gekregen volgend op zijn beschermingsverzoek aldaar. Hij steunt daarvoor op het feit dat de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III-verordening hebben ingestemd met de terugname van verzoeker. Deze bepaling heeft betrekking op een verzoeker wiens beschermingsverzoek nog in behandeling is. De verantwoordelijke lidstaat heeft dan volgens artikel 18 (2), lid 1 van de Dublin III-verordening de verplichting het verzoek te behandelen of de behandeling af te ronden. De gemachtigde vervolgt dat hieruit blijkt dat verzoeker na overdracht zijn verzoek zal kunnen verderzetten of aanvatten. In de volgende paragraaf van de bestreden beslissing steunt de gemachtigde ook op deze vaststelling van het hangend beschermingsverzoek om, met verwijzing naar het AIDA-rapport uitgegeven op 21 maart 2018, erop te wijzen dat verzoekers die nog niet het voorwerp waren van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De gemachtigde benadrukt dat verzoekers die nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder ingediende verzoek om internationale bescherming, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de procedure indien de overdracht binnen de twee jaar plaatsvindt na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied.

Echter, de Raad moet vaststellen dat ondanks het feit dat het akkoord van de Oostenrijkse instanties steunt op artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening, dat in theorie inderdaad betrekking heeft op een hangend verzoek, het dossier een weigeringsbeslissing bevat van de Oostenrijkse BFA van een internationaal beschermingsverzoek op naam van verzoeker. Deze beslissing van 13 april 2018 stelt: "Ihr Antrag auf internationalen Schutz vom 01.09.2017 wird hinsichtlich der Zuerkennung des Status des Asylberechtigten[...] abgewiesen." En verder "Ihr Antrag auf internationalen Schutz hinsichtlich der Zuerkennung des Status des subsidiär Schutzberechtigten [...] abgewiesen." Hieruit blijkt onmiskenbaar dat aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 13 april 2018 werden geweigerd volgend op diens beschermingsverzoek van 1 september 2017 alvorens verzoeker zich op 21 december 2018 heeft aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In die beslissing van de Oostenrijkse BFA wordt eveneens gesteld: "wird gegen Sie eine Rückkehrentscheidung [...] erlassen". Evenals "Ihre Abschiebung[...] in die russische Föderation zulässig ist." Er blijkt bijgevolg ook een terugkeerbeslissing tegen verzoeker te zijn genomen, evenals wordt gesteld dat uitzetting naar de Russische Federatie toegestaan is.

Bijgevolg kan in deze uitzonderlijke situatie niet zonder meer aangenomen worden dat verzoeker door de gemachtigde, louter op grond van het akkoord op artikel 18, 1, b van de Verordening, kon beschouwd worden als iemand met een hangend beschermingsverzoek in Oostenrijk. Er blijkt niet dat de gemachtigde met dit dienstig stuk heeft rekening gehouden in zijn beoordeling, aangezien hij geen enkel motief heeft gewijd aan deze Oostenrijkse weigeringsbeslissing van verzoekers internationaal beschermingsverzoek van 1 september 2017 dat tevens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Uit het Eurodac Result in het administratief dossier blijkt dat de enige hit met Oostenrijk gestoeld is op een beschermingsverzoek van 1 september 2017. Ook al heeft de Raad begrip voor het feit dat verwarring kon ontstaan omwille van het akkoord op grond van artikel 18, 1, b, in plaats van artikel 18, 1, d kwam het de gemachtigde wel toe te motiveren over de gemotiveerde weigeringsbeslissing van Oostenrijk in het dossier en waarom die weigeringsbeslissing geen afbreuk kon doen aan de vermelding van de letter "b" als grond voor het akkoord, nu verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn beschermingsverzoek in Oostenrijk reeds werd geweigerd en hij een repatriëring naar Rusland riskeert. Anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, biedt het lezen van de bestreden beslissing hierover noch aan verzoeker noch aan de Raad het nodige inzicht.

De Raad benadrukt evenwel dat het feit dat de Oostenrijkse instanties het beschermingsverzoek van verzoeker reeds hebben geweigerd, op zich geenszins impliceert dat België zou moeten verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Het is immers eigen aan elke beschermingsprocedure dat die aanleiding kan geven tot een afwijzing ervan en het is juist het doel van de Dublin III-verordening om "asylum shopping" tegen te gaan. Maar het kwam de gemachtigde wel toe die weigeringsbeslissing in overweging te nemen en bijgevolg de situatie van verzoeker te onderzoeken vanuit het perspectief van een persoon die wordt overgedragen aan Oostenrijk na de weigering van zijn beschermingsverzoek. Thans steunde de gemachtigde in zijn onderzoek naar de toegang tot de Oostenrijkse beschermingsprocedure duidelijk op het feit dat verzoeker nog een hangend beschermingsverzoek heeft en dergelijke personen daarom "zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming" en mensen die "nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk

ingediende verzoek om internationale bescherming, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de procedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied.”

Het komt niet aan de Raad toe om grondig te onderzoeken wat de situatie is voor Dublinterugkeerders die naar Oostenrijk worden overgedragen terwijl hun eerder beschermingsverzoek reeds werd afgewezen. De Raad is van oordeel dat verzoeker hier belang bij heeft nu niet zonder meer kan aangenomen worden dat door Oostenrijk geen onderscheid wordt gemaakt tussen personen die wel of geen beschermingsprocedure hangende hadden op het ogenblik dat ze Oostenrijk hebben verlaten. Ten overvloede blijkt uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt dat indien men reeds een afgewezen beschermingsverzoek heeft, het nieuw beschermingsverzoek wordt beschouwd als een volgend verzoek (p. 40) en dat een volgend verzoek meestal niet wordt aangenomen in de reguliere procedure en wordt verworpen als onontvankelijk (p. 55).

Verder heeft verzoeker ook belang bij dit argument omdat hij in het tweede onderdeel van zijn middel een heel betoog opzet aangaande de door hem voorgehouden systeemfouten wat betreft de beschermingsprocedure en de opvang van verzoekers van internationale bescherming. Zo citeert hij onder meer uit het AIDA-rapport, waarop de gemachtigde zich ook steunt, waarbij verdere restricties worden aangekondigd inzake een beroepsprocedure bij het administratief hooggerechtshof en wijst hij erop dat de gemachtigde in de beslissing zelf erkent dat er tekortkomingen zijn inzake de opvang en behandeling van Dublinterugkeerders. Er blijkt inderdaad in de bestreden beslissing gewezen te worden op het bijzonder kritisch rapport van ECRE “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria” waarbij de gemachtigde citeert dat die auteurs wijzen op een risico op ontbering voor Dublinterugkeerders. De Raad volgt de gemachtigde wel in zijn standpunt dat het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Maar het door de gemachtigde geciteerde rapport geeft wel aanleiding tot enige voorzichtigheid die is geboden bij onderzoek in geval van overdracht naar Oostenrijk en bijgevolg dient dit onderzoek ook zorgvuldig te gebeuren door rekening houdend met elke verklaring van verzoeker in het Dublingehoor en met elk dienstig stuk in het dossier, quod non in casu.

Het komt de gemachtigde toe, zoals hijzelf erkent in de bestreden beslissing en verweerder in de nota, om zo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken of er fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in het licht van een eventueel reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, en dit rekening houdend met de algemene situatie en met de omstandigheden eigen aan zijn geval. De Raad erkent dat de gemachtigde dit thans heeft onderzocht, maar niet vanuit het perspectief van een verzoeker die een afgewezen beschermingsverzoek heeft. Minstens had de gemachtigde moeten duiden waarom hij eventueel, ondanks de gemotiveerde Oostenrijkse weigeringsbeslissing in het dossier, toch van oordeel zou zijn dat zijn beschermingsverzoek nog hangende is en waarom het terugnameakkoord daar tegen op zou wegen. Nu niets gemotiveerd wordt over deze weigeringsbeslissing, zijn de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig aan het gewicht ervan, zodat de motivering niet afdoende is.

De Raad volgt verweerder in de nota dan ook niet dat de bestreden beslissing hieromtrent het nodige inzicht verschaft. Verweerder stelt in de nota dat de gemachtigde in het licht van het beweerde specifieke profiel van verzoeker de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest heeft onderzocht, doch verzoeker zijn beweerde specifieke profiel is van een verzoeker wiens beschermingsverzoek is afgewezen, waarvoor grond blijkt te zijn in het administratief dossier, waarmee verweerder in de nota ook geen rekening heeft gehouden. De beoordelingsvrijheid van de gemachtigde doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de Oostenrijkse weigeringsbeslissing, geen aanleiding geeft tot een eventueel andersluidend oordeel (mutatis mutandis RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

De Raad volgt verzoeker in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is gemotiveerd en bijgevolg artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 werd geschonden in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Ondergeschikt en ten overvloede stelt de Raad eveneens vast dat de gemachtigde evenmin heeft geantwoord op het argument van verzoeker dat hij werd bestolen en dat volgens hem de politie niet veel doet aangezien niets zou ondernomen zijn, terwijl de politie zou geweten hebben wie de dader was.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES